

[Finansministeren.]

ledes under en anden konjunkturmæssig Situation, har jeg som nævnt omtalt i min Finanslovtale.

Det ærede Medlem Hr. Aage Fogh spurgte, hvordan det gik med Spørgsmaalet om Betjeningsafgiften paa Restauranterne; jeg lovede jo at tage dette Spørgsmaal op til Undersøgelse i Anledning af de Forhøjelser af Omsætningsafgiften paa stærke Drikke, som for nylig blev vedtaget i den høje Rigsdag. Disse Undersøgelser er begyndt, men ikke afsluttet. De vil i deres videre Forløb medføre visse Forhandlinger med de interesserede Organisationer. Jeg venter meget snart at kunne optage disse Forhandlinger.

Naar det ærede Medlem derefter talte om, at man ud over den 1. Oktober næste Aar, naar den gældende Landbrugsordning og dens Dækningslove ophører at gælde, skulde opretholde de høje Afgifter paa Spiritus og saa til Gengæld bruge de sparede Penge til Nedsættelser paa andre Omraader, maa jeg sige, at det vil jeg naturligvis gerne overveje, hvis jeg til den Tid har med disse Forhold at gøre, men jeg tror, det er lidt for tidligt at tage Stilling til dette Spørgsmaal. Vi ved jo ikke, hvordan det efter 1. Oktober næste Aar kommer til at ligge med Landbrugsproblemerne, og derfor heller ikke noget om de Dækningsbehov, der kan være i Henhold til eventuelle Landbrugsordninger. Jeg synes derfor, at det er rigtigt, at man holder dette Spørgsmaal aabent, og det var jo ogsaa det, der blev tilsigtet, da de paagældende Love fik den samme Udløbstid, nemlig 30. September næste Aar.

Det ærede Medlem Hr. Starcke fremsatte nogle af de almindelige skattepolitiske Betragtninger, som det ærede Medlem og hans Partifæller ved forskellige Lejligheder har gjort gældende i det høje Ting. Det vil ogsaa nok ske flere Gange i den nu kommende Rigsdagssamling, jeg synes ikke, der er Anledning til i Dag at optage nogen længere Diskussion derom. Jeg glæder mig naturligvis over, at det ærede Medlem synes at anerkende den Betragtning, at de forholdsvis høje Forbrugsafgifter i Øjeblikket kan have det Formaal at modvirke den Inflationsfare, den store Købeevne utvivlsomt indebærer, og det er jo netop et af Formaalene med dem.

Jeg skal anbefale Lovforslagene til fortsat velvillig Behandling.

Aksel Møller: Jeg synes, at man straks bør kvittere for en saa venlig Svartale som den, den højtærede Finansminister har holdt

ved denne Lejlighed, og takke for de Tilsgagn, der er givet med Hensyn til, hvad der kan opnaas i Udvalget og overvejes i Udvalget.

Men naar den højtærede Finansminister saa siger, at Tanken om en Konjunkturfond allerede er accepteret i Finanslovsforslaget, er jeg enig med ham i Princippet, men ikke enig med ham i den Grad, at jeg kan opgive min Hensigt ved denne Lejlighed. Det, der sker i Finanslovsforslaget, er nemlig, at man disponerer over 280 Mill. Kr. til Afskrivning paa Eengangsudgifter paa § 26, men ved Hjælp af de Lovforslag, som her er til Behandling, venter man at faa en Indtægt paa godt 100 Mill. Kr. mere, end hvad der er forudsat af Indtægter paa Finanslovsforslaget for 1947—48. Det vil altsaa sige, at den højtærede Finansminister kommer til Rigsdagen og paa dette Tidspunkt ønsker Gennemførelse af Skattelove, som vil give ham en Indtægt paa 100 Mill. Kr. mere, end han i dette Øjeblik ved han har Brug for.

Jeg tror, at man maa være klar over, at hvis den højtærede Minister faar sin Vilje i denne Sag, sker der en ubehagelig Ændring i den høje Rigsdags Muligheder for at følge med med Hensyn til, hvilke Udgifter der skal dækkes, og hvilke Indtægter der skal tilvejebringes for at dække dem. Paa dette Tidspunkt at give en Merindtægt paa godt 100 Mill. Kr. er efter min Mening hverken tilraadelig over for den højtærede Finansminister eller over for kommende højtærede Finansministre. Her er der efter min Opfattelse Tale om et Princip for Folkerepræsentationen i Forhold til den udøvende Myndighed, som den højtærede Finansminister har. Men hvis den højtærede Finansminister siger: Jeg ønsker, at disse 100 Mill. Kr. skal suges op fra Omløbet, den samfundsøkonomiske Balance mellem Varestrøm og Vareefterspørgsel vil jeg opnaa bl. a. ved dette Middel, saa mener jeg, at Folkerepræsentationen kan sige: Ja, det er udmærket, det vil vi være med til, men Forudsætningen maa være, at der disponeres over disse 100 Mill. Kr. i den Lov, ifølge hvilken de opkræves.

I den højtærede Finansministers ikke alt for lange Embedstid har vi jo allerede meget betydningsfulde Eksempler paa Dispositioner af denne Karakter. Det var Tilfældet med Eengangsskatten og Provenuet af Skattebøder og Efterbetalinger, og i 1943-Loven om Forhøjelse af Forbrugsafgifterne har vi et Eksempel paa, hvorledes der dengang blev disponeret, saaledes at Beløbet kom ud af Statskassen. Det, jeg beder den